

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

GUNNAR JØRGENSENS
SKOLE

1957—58

Det toogtyvende år —

En sommerferie-hilsen
til elever, lærere og forældre

majnat

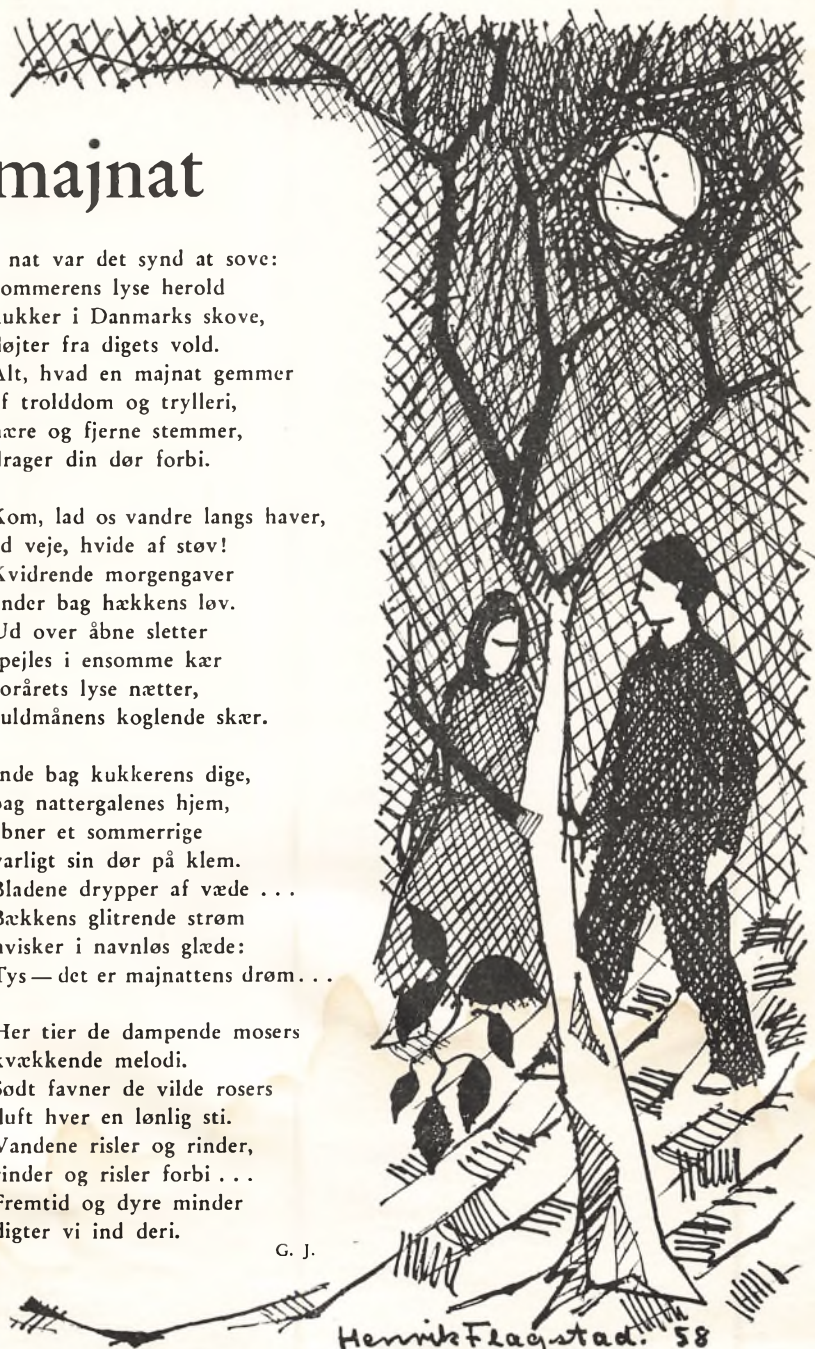
I nat var det synd at sove:
Sommerens lyse herold
kukker i Danmarks skove,
fløjter fra digets vold.
Alt, hvad en majnat gemmer
af trolddom og trylleri,
nære og fjerne stemmer,
drager din dør forbi.

Kom, lad os vandre langs haver,
ad veje, hvide af støv!
Kvidrende morgengaver
ånder bag hækkens løv.
Ud over åbne sletter
spejles i ensomme kær
forårets lyse nætter,
fuldmånens koglende skær.

Inde bag kukkerens dige,
bag nattergalenes hjem,
åbner et sommerrige
varligt sin dør på klem.
Bladene drypper af væde . . .
Bækkens glitrende strøm
hvisker i navnløs glæde:
Tys — det er majnattens drøm . . .

Her tier de dampende mosers
kvækkende melodi.
Sodt favner de vilde rosers
duft hver en lønlig sti.
Vandene risler og rinder,
rinder og risler forbi . . .
Fremtid og dyre minder
digter vi ind deri.

G. J.

Henrik Fløe. 58

»Skoleliv er menneskeliv...«

H. C. FREDERIKSEN

I de toogtyve år, skolen har bestået, har den efter bedste evne søgt at forene kundskabsmeddelelse med menneskelig udvikling. Elevmaterialet er af højst forskellig art. Der er børn, som er hæmmet af medfødt ordblindhed eller fra naturens hånd udrustet med såre beskedne evner, og der er børn, som har svært ved at få bugt med den dovenskab, der en årrække gør det næsten uudholdeligt at sidde bøjet over de daglige lektier. Men naturligvis — nogle vil sige heldigvis — er der også børn, som uden svinkeærinder af nogen art flittigt og pligttopfyldende klarer de daglige krav uden nævneværdigt besvær. Og elever, som evnemæssigt er så velfunderede, at det hele næsten synes en leg. — Men *alle* disse nok så forskelligartede disciple har i lige grad krav på hensyntagen og forståelse. Ingen må føle sig som »udskud« og gå for lud og koldt vand. De må føle sig hjemme i det fælles skolesamfund.

Men skal dette være tilfældet, stilles skolen og lærerne — og for den sags skyld også forældrene — over for en opgave, der kræver visdom og tålmod. Det nytter ikke — hverken i skolen eller hjemme — at rette idelige bebrejdelser mod et barn, fordi det ikke kan holde trit med klassens »kvikke hoveder«. Ej heller ustandseligt at holde dommedagsprækner for Peter og Sofie, fordi de lider af den i overgangsårene vidt udbredte »sygdom«, der hedder periodisk dovenskab. Opmuntring er tusind gange mere værd over for den småtkørende og langsomt arbejdende. Og mild overbærenhed langt mere frugtbringende over for en discipel, der i grunden gerne *vil*, men for øjeblikket ikke *kan* få sig til at hænge over skolearbejdet.

»Skal vi da bare lade stå til og lade fem være lige?« hører jeg en og anden forældrestemme frygtsomt spørge.

Ja — på *en vis måde!* Over for børn og unge nytter det næppe stort at ville *tvinge* noget frem — det være sig ved ydre autoritet eller i kraft af nok så velmenende ønskedrømme — og synes man, et og andet en overgang går på tværs af forudfattede

planer, gør man klogest i at *give tid*. Her har Grundtvig uden tvivl ret, når han taler om at »vente alting i naturens orden«. Mange bitre barnetårer har plettet lektiebogens blade, og mangen vanartet og uvorn teen-ager har sat far og mor — og samtlige lærere! — grå hår i hovedet — — og så endte alt dog i fryd og gammen, når først brydningstiden var omme. Utallige angstfyldte fremtidspekulationer og ørkesløse irettesættelser kunne være sparet, hvis ikke man unødigt — om end i en god mening — havde presset på, men ladet barnet »gro« og få tid til at finde sig selv. Gang på gang har erfaringerne vist, at der flidsmæssigt og på anden vis kan ske uanede og pludselige spring i elevens udvikling skoleårene igennem. Og tit og ofte blev man vidne til, at en og anden uregerlig og skoletræt discipel klarede sig endog særdeles fint, når først han eller hun kom ud i livet og fandt sin rette hylde. Hvorfor ikke roligt og besindigt se tiden an! Glæde sig over den flittige og pligttopfyldende, men samtidig finde frem til og *tro* på alle de muligheder, der ligger i svøb hos dem, der skolemæssigt kom til kort.

»Ingen véd, hvor vejen ender for en vandrelysten flok —« står der i en af vore skolesange. Og så sandt som ingen kan lægge en alen til sin egen — eller en andens — vækst, bør vi som kloge vingårdsmænd lade dagens vejrlig med regn og sol modne sæden og se fremtiden i møde med lyssyn og glad forventning.

Gunnar Jørgensen

PÆDAGOGISKE STRØTANKER

Mens de lærde pædagoger drøfter skolestruktur, hinker børnene uanfægtet paradiset på solskinsfliser.

Hvad er mon sværest at udforske: *rummet* eller *et barnesind*? Det ene kræver kløgt, det andet kærlighed.

Mød drengens trods med den frugtbringende tanke: Der er intet, han i øjeblikket hellere vil, end falde dig om halsen!!

Selv nok så velment venlighed skuffer et barn, når det, det inderst inde trygler om, er — kærlighed.

Har du i tyve år talt »visdom« til umyndige sjæle, så meld dig ydmygt som yngste discipel i de enfoldiges skole...

„Vel mødt under sang til arbejdsfest —“

— Skolemesterens tale ved årets begyndelse —

Så gik der igen en sommerferie — med regn og sol og blæst og lange lyse stjernenætter. Nogle af os oplevede den under fremmede himmelstrøg — andre i solhede klitter eller på fart hen ad støvede landeveje — og enkelte af os blev måske herhjemme i villabyen og så roserne blomstre i haverne og mærkede jasminerne dufte i regntunge aftner. Men alle mødte vi ferien som en kærkommen afbrydelse i dagligdagens trummerum, hvor vi hvilede ud og samlede nye kræfter.

Og nu står vi så igen med et nyt skoleårs ubeskrevne bog mellem hænderne — en bog med blanke blade, som vi skal fylde med indhold. Nogle med skønne eventyr, som vi senere vil se tilbage på med glæde og tak. Andre med ulæseligt krimskrams og meningsløse kruseduller, som vi helst gad slette ud, når året var endt. Ved hvert skoleårs begyndelse står I foran de tusind chancers land. I kan bruge dagene og ugerne og månederne til at dygtiggøre jer — eller I kan lade være! Selv om vi vel aldrig *helt* er vor egen lykkes smed (forhold, vi ikke selv er herrer over, kan spille ind!), så er der ingen tvivl om, at I tit og ofte står overfor at skulle træffe et valg. Fra naturens side er I udrustet på højst forskellig vis — nogle med kvikke evner, andre med et langsommere arbejdstempo — men *måden*, hvorpå I bruger de anlæg, I fik i vuggegave — er I for en stor del herrer over selv.

Jeg kan tænke mig, I sidder her i salen med højst forskelligartede tanker. Nogle drømmer måske endnu om solbadene i de hede klitter, andre om den dejlige fornemmelse, det var, at kunne sove længe om morgenen, atter andre om små personlige og private sommerferieoplevelser o. s. v. o. s. v. — men alle må vi til syvende og sidst se i øjnene, at vi nu er kaldt hjem til hverdagen.

Og lad så mit *første* »nyårsønske« være, at I må blive venner med denne hverdag. Ikke vågne om morgenen og tænke: »Uha — nu kimer det forbandede vækkeur igen!« Ikke køre surmulende til skole og tænke: »Uha — seks lange kedelige timer i udsigt — og et par stykker til, når vi kommer hjem og skal i gang med lektierne!« I det hele taget ikke alt for meget med »Uha—!« Man *kan* nu engang ikke leve af sommarsol og bølgesprøjt hele året rundt! Sodavandsis og kokosboller kan af og til være såre opmuntrende og appetitvækkende — men groft rugbrød med hverdagsskorpe er heller ikke at foragte! — Altså, kære solbrune og sommerferieglade unge damer og herrer — vel mødt til en *munter* hverdag, hvor I oplever glæden ved at gøre et stykke arbejde — og gøre det godt!

Nu er jeg ikke så naiv, at jeg vil prøve på at bilde jer ind, at det er lige så morsomt at regne matematiske opgaver som at danse kankan på en strandbred eller lige så interessant at finde udsagnsbindeordsbisætninger som at cykle i aftensol langs gyldne kornmarker! Naturligvis vil der — året igennem — komme små eller store »døde punkter«, som man må over. Men mon ikke det nok skal gå, når vi hjælpes ad? Og mon det

ikke her — som overalt — går tusind fold lettere, når »vanskelighederne« mødes med et smil og et godt humør? — Jeg tror det.

Og lad så mit *andet* ønske være, at I skoleåret igennem må have sans for de rene glæder og de dybe værdier. Der tales og der skrives i vore dage så meget om den forfærdelige nutidsungdom. Blæs på al den sortseer-snak — og vis, at I duer til noget! I skal med god samvittighed kunne »rokke og rulle« i jeres jazz-klubber og lytte til indsmigrende calypsoklange — men I skulle også gerne kunne give jer tid til en stille aften at slå jer ned på en møllebakke og se solen gå ned! I skal kunne fjante og fjase og le en kåd og overstadig latter — men også kunne være ærligt med i en morgensang og være lydhøre i en alvorlig samtale i flok eller på tomandshånd om emner, der ligger ud over dagen og vejen. Kort sagt: I skal være *unge!*

Og lad mit *trede* og sidste ønske være, at I må *tro* på fremtiden — tro på, at den vil jer det vel. Lad jer ikke slå ned af stormagters atom-bombetrusler eller voksnes jeremiader over trælsomme skattekår! Det har før set uheldsvangert ud på vor lille grønne klode — og så klarede det endda. »Men immer det dages dog påny, hvor hjerterne morgen vente!« siger Grundtvig. — Fra Arilds tid var lyssyn og livstro sund ungdoms adelsmærke. Måtte det også gælde ungdommen af 1957!

Vel mødt til det nye år!

Mellemskole- og realeksamen

Følgende elever bestod i 1957 henholdsvis mellemskole- og realeksamen:

Mette Christiansen, Lars Eis, Flemming Gøtke, Jeppe Palle Hansen, Eyvind Brems, Anders Iversen, Birgitte Johansen, Niels Lysberg, Lise Meyer, Leif Müllertz, Finn Pedersen, Henrik Weis Petersen, Annette Rasmussen, Jannie Reesen, Christian Mikkelsen Sørensen, Jette Thrane, Finn Wedseltoft, Lars Willadsen, Kirsten Wohnsen. — Annette Baur, Steffen Brandt, Karen Juel Christensen, Birgit Bremoe Hansen, Inge Hansen, Per Børge Jensen, Hanne Veje Johannsen, Vicki Krusaa, Peter Langg, Marianne Lehrmann, Bent Lenstrup, Morten Lind, Jette Mørch-Hansen, Hanne Nørgaard, Knud Lund Pedersen, Alan Schönbaum, Vibeke Staffeldt, Vivi Wittrup.

Hanne Amnitzbøll, Else Andresen, Elisabeth Bjørklund, Merete Bonlov, Carl-Ulrich Breuning, Lise Bærentzen, Anita Christgau, Kirsten Forum, Eva Jespersen, Birgitte Kent, Jette Kjær, Lis Norup, Liselotte Robdrup, Klaus Sølling, Lis Stolberg, Erik Sünksen, Susanne Wiese. — Birgitte Friis, Peter Gjede-Larsen, Theo Grabæk, Claus Hagemann, Ole Bjørn Jensen, Peter Müllertz, Søren Møllegaard, Ole Scheibelin, Annelise Stærmosse, Ruth Øhlenschläger.

Tanker på den lille balkon —

Hvor er de dog blevet af alle disse dejlige skoleår?

Jeg synes kun, det er nogle dage siden, vi stod dernede i gården og ventede på, at disse ophøjede »gamle« væsener, realisterne — ifølge en af skolens mange traditioner — skulle træde frem på balkonen for at lade sig hylde af alt folket og med fyrstelig gavmildhed kyle karameller i hovedet på os små.

Men nu, pludselig, er det os selv, der står heroppe. Hurra — vi er realister! Hurra, første mål er nået — nu videre til et »voksent« gymnasium eller hvad vi nu vil. Hurra, vi er frie — ud til livet. Hurr — — Men hvad er det??? Tandpine? Næ! Jamen så hoved-, mave- eller anden pine? Heller ikke! Jamen hvad er det så, der gnaver så fælt? For små sko? Man skuler ned til tærne, der hygger sig i et rigeligt nummer, og må som sidste udvej være ærlige og indrømme, at det er — *misundelse!*

Ja, vi er rigtig godt gammeldags misundelige på de små, der efter en solid sommerferie vil vende tilbage, brune og sprøde, for at blive budt velkommen hjem af vores Gunnar Jørgensen, for at sætte sig ved vores pulte, for at gå ombord i et nyt år her på vores skole. (Min dansklærer vil sige: Det hedder *vor skole*, javel, men det føles som *vores skole*).

For *vores skole* er noget ganske særligt. Den har charme, hygge og *det*, der får os til at komme her — ikke fordi vi *skal* i skole, — men fordi vi kan lide at komme her. *Det*, der altid får os til at føle, vi er velkomne her, *det*, der får os til at føle os hjemme her.

Første gang vi gik under loftsbjælken med ordene: »Prøv med kærlighedens stærke arm«, tænkte vi, om nu den arm mon stak øretæver, eller om det bare var et af disse tomme ord, der tit står over offentlige bygninger, som f. eks. det med »PAX«, der engang stod over et vist krigsministerium.

Nu kender vi den arm. Den har ligget så trygt og hygsomt om skulderen på os siden vor første dag her. Den har givet os små, men bestemte klem i den rigtige retning, når vi var ved at komme ud af kurs.

Den har trøstet og opmuntret os, når vi syntes, at hverdagen var ved at blive lidt grå. Den har — Åh, for pokker, hvor vil vi savne den, når vi nu for sidste gang går ud af døren her.

Så'e jeg for sidste gang? Jamen, det er forkert — for vi er ikke færdige med *vores skole*, og *vores skole* er ikke færdig med os. Vi har fået nøglen til Gersonsvej 43, og tro mig — vi vil bruge den.

Peter Lanng

Morgensangen

Der er dem, der mener, at morgensangen har overlevet sig selv. Og *skal* den endelig bibeholdes, er det ikke just Grundtvigs og Ingemanns salmer, der bør holde for, men sange af mere nutidigt og neutralt indhold. Man synes, der er en alt for himmelvid afstand mellem moderne jazz-ungdoms tankegang og de ord og toner, der fandt grobund i romantikkens guldalder.

Nuvel! Den tid er vel nok forbi, da far og mor — i en stille skumringstime — samledes om klaveret med børnene og sang »Fred hviler over land og by«. Og det hører vist også til sjældenhederne, at en lille teen-ager, når hun er alene hjemme, sætter sig op i vindueskarmen og kvidrer »Erindrer De, det var i Kongens Have?« Man *har* da grammofonen, radioen og fjernsynet — ikke? — og kan der tænkes noget dejligere end at ligge henslængt i en dyb og magelig lænestol og lytte til sølvtrumpetens vellyd og guitarstrengenes klimpren!

Og dog —! Mon ikke man underkender moderne ungdoms åndelige behov, hvis man tror, det hele er gjort med Armstrong og Tommy Steele? Mon ikke andet og mere — mere lødigt og varigt end døgnets hastige og hamrende rytmer — finder sangbund i unge sind af anno 1958? — Jeg tror det — for ikke at sige: jeg ved det!

Hvem kunne for eksempel drømme om at stryge morgensangen i december måned! Gang på gang har jeg årene igennem stået på talerstolen og set de smås øjne stråle af forventning, når vi sang om barn Jesus i krybben og om hyrderne på marken. Og gang på gang har vel også en og anden af de store under salmesangen følt noget varmt og rigt vælde frem dybt inde i sindet, som fik dem til for en stund at glemme lektiesliddet og den grå hverdag, mens tankerne gik på langfart i julens eventyrrige . . .

Og mon vi ikke alle ville savne noget værdifuldt, hvis ikke vi en forårmorgen i marts kunne samles og synge om vinteren, der rinder i grøft og i grav — og en majdag under kastanje-træet kunne hilse de lyse nætter og vårens grønne hække velkommen?

For slet ikke at tale om vore skønne efterårssange, der fører os fra morgensangssalen ud, hvor det lysner over agres felt, og hvor den stille høstlige brusen stemmer sindene til alvor og andagt!

Solskin, regnvejr, byger og blæst — *det danske vejr* — har digtere og komponister fanget ind i tekst og toner og rakt os som en gave, vi bør værne.

Lad så være, at enkelte (nogle vil sige mange!) af børnene og de unge ikke i øjeblikket evner at lodde dybden i de ord, de synger — disse stille morgenlyse øjeblikke skænker dem uanede

værdier for livet. De frøkorn, der spredes i deres sind, vil for manges vedkommende bære frugt, når skoleporten for længst har lukket sig bag dem for sidste gang. — Og ofte sker det da også, at gamle elever dukker op — uventet, men velkomne! — for at »få en morgensang med« på vej til dagens arbejde.

Morgensangen —! Man har kaldt den »skolens lille alter« — og noget er der vel derom. Hverdagens lektieslid og pligtarbejde ville være et smil fattigere, hvis ikke små og store kunne samles i en festlig optakt til dagen og opleve, at »sangen forener« og at »hjertesproget er vers og sang«.

Lad den lille daglige højtidstund nu og altid tale sit stille, men stærke sprog!

G. J.

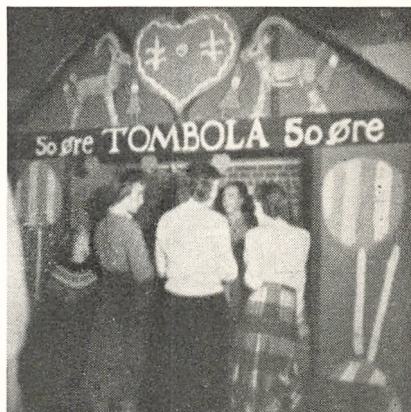
EN MINDERUNE

„Sol opstår,
og sol nedgår,
når den har gjort sin gerning —“.

Den 9. august 1957 døde *Knud Meyling*. Han kom til vor skole efter fyrretyve års virke ved Ordrup Gymnasium og vandt straks alles hjerter. I sit fynske sind ejede han en fin blanding af mildhed og humor og havde gennem de mange års liv blandt børnene bevaret en ungdommelighed, der virkede forfriskende. Altid glad og altid vågen over for tidens problemer øvede han sin gerning med usvigelig pligt-troskab. Uegennyttig i al sin færd. Vi vil ære hans minde i taknemmelighed.

Af skolens dagbog

Fra julemarkedet

15. AUGUST: Det nye skoleår begynder efter en sommer med sol, byger, blæst og regn. Udhvilede og solbrændte gik vi i gang med arbejdet.

18. AUGUST: Skolens 21-årige fødselsdag fejredes ved forevisning af en skøn farvefilm fra Finland, og i tilgift fik vi lidt Chaplin og lidt Gøg og Gokke.

2. SEPTEMBER: Maskinmester *Klein* fortalte om sømandsliv og viste en farvefilm fra fjerne have.

3.-4. SEPTEMBER: Midt i en kølig regnperiode fik vi et par solskinsdage forærende. De øverste klasser tog på skovtur til Langesø plantage. Her nød nogle den skønne omegn og gik tur langs åkandesøerne ad lønlige småstier og over faldefærdige broer. Andre foretrak at lege røvere-og-soldater i skoven med Thomsen og Dam som bloddryppende anførere. — De små holdt skovtur i Nordsjælland. Hillerød modtog dem med flag-smykning (den finske præsident var vist også på besøg!) og Sandkroen slog gæstfrit dørene op. Man legede og gik ture alt efter sit temperament og kørte hjem i strålende sol langs skønne høstgule marker.

12. OKTOBER: Alsangstime med danske efterårssange. . .

Fra årets skovture

6. NOVEMBER: Talkunstneren, professor *Vilfrance* underholdt de ældre klasser og imponerede ved sin fænomenale hukommelse.

JULEMÅNEDEN: Atter i år blev december måned indbegrebet af hjemlig hygge. *Ribers* nissebilleder og lysene i trappestegen gjorde morgensangene dobbelt festlige, og JULEMARKEDET, hvis overskud i år gik til Børnenes Kontor, blev påny en stor succes, takket være *Albert Kaasbøl*, hvis kæmpearbejde vi alle påskønner. — Som »julekomedie« valgte vi i år den uopslidelige H. C. Andersen. Real B (assisteret af enkelte små og store kammerater) klarede opgaven til ug! Det samme kan siges om III mellem A, der på fin og nænsom måde tog sig af »Hyrdespillet«.

III mellem A opfører hyrdespil

4. DECEMBER: Overinspektør *Bing* læste op for de store — bl. a. Storm-Petersen-historier. Som sædvanlig en festlig dansktid!

15. FEBRUAR: Fastelavnsfest med tøndeslagning i gymnastiksalen. Et broget og festligt skue!

8. MARTS: Skolebal for mellemskolen.

1. APRIL: Påskeafslutning.

5. MAJ: Alsangstime med danske folkesange.

17. MAJ: Realisternes sidste skoledag var som altid munter og festlig — med realister, der gik i barndom, og lærere, der optrådte som håndboldhelte! For en gangs skyld sejrede det ærværdige lærerkollegium (8-7).

Glimt fra skolegården, sportspladsen og andre steder

Som enhver anden skole har også vi en favoritgren inden for sporten. Vi har valgt håndbold for drengenes vedkommende. Een af grundene til dette er sikkert de gode forhold, vi har om sommeren. Skolegården er fortrinlig egnet, og hverken naboer eller tog forstyrrer os. Det er forhåbentlig gensidigt.

For at opøve skudstyrken hos spillerne har man fundet på at skærme de omliggende ruder. Drengene er nu begyndt at træne ved et andet mål, hvor skolens cykler danner en ideel baggrund.

På de varme dage kan det knibe lidt med pladsen i skolegården for vore boldspillere. Sådanne dage synes al undervisning henlagt til håndboldbanen. Trods disse og andre alvorlige handicaps er vore drenge efter min mening i år meget over middel. 3. mellem ved således knap nok, hvordan det er at tabe til jævnaldrende fra andre skoler. For at få modstand må de ty til realen. Det bliver dejligt, når disse drenge kommer i realen, så lærerne kan få lidt modstand igen. Denne traditionsrige kamp har atter i år sin klare favorit. Enkelte af de unge lærere er lidt unfair begyndt at træne. Det skulle dog ikke være nødvendigt.

Visse realister må iøvrigt opnå strålende karakter i fransk. Lige-gyldigt hvornår man spørger dem, har de haft fransk i sidste gymnastiktime. Variation udbedes.

Da eksamen nu står for døren, får kun de mindre mellemskoleklasser lejlighed til at tage idrætsmærket. Vejret har stillet sig hindrende i vejen for at starte tidligt.

Sensation: Mange elever har undret sig over, hvorledes N. N. (her nævnes ikke navne) kunne brække næsen. Der skal dog en vis fart til. I fjorten dage kom han ikke for sent og satte dermed en personlig rekord. (De sidste tre dage gik han oven i købet i skole). Jeg kender nogen, der aldrig slår denne rekord (altså af eleverne).

Mange er begyndt at vende sangbogen rigtigt, når de »står« til morgensangen. Iøvrigt er morgensangen blevet mange gange hyggeligere, efter at den er flyttet til efter 1. time.

Det er morsomt at se, hvorledes flere af vore elever uden for skolen opnår topresultater. Således har Ryland hævdet sig smukt i skydning, medens Leif »Tan« Müllertz har siddet på en dygtig hest. Iøvrigt er der mange af eleverne, der dyrker ridning som hobby. De siger, at friluftss-

livet er så vidunderligt. Mærkværdigt så mange »ryttere« man træffer inden døre i frikvartererne, hvor der i virkeligheden eksisterer forbud mod at være oppe.

Små vink:

1. Trods pladsmangel er det tilladt at bevæge sig langs gulvet til sin plads (eller: tør fødderne af, inden du træder op på bordet).
2. Nøjes med at stikke hovedet ud ad vinduet.
3. Lær at ramme papirkurven indvendig.
4. Ser du papir på gulvet, så bed sidemanden samle det op og smide det et andet sted.
5. Kig ind til dine klassekammerater, når de har time, det glæder dem og læreren at se et nyt ansigt på skærmen.
6. Spis din mad inden spisefrikvarteret og helst oppe for lukkede vinduer.
7. Stol på, at din sidemand er døv, og fortæl ham det vigtigste, når timen begynder.

P.

Fra realisternes sidste skoledag

Med Real B

i

ØSTRIG

Den første april 1958 var et stort øjeblik i Statsbanernes historie. Real B fra Gunnar Jørgensens Skole skulle på påskeferie til Østrig. Forhallen på Hovedbanen var halvt fyldt med forældre, tanter og andre pårørende, og ind imellem kunne man skimte 10 lovende unge mennesker fra skolen; midt i det hele stod hr. Thomsen, fru Koch, Thomsens broder Erik og en af Thomsens venner Åge.

Kl. 11.00 vandrede vi i spredt flok ned til den ventende Alpenekspress. »Vogn nr. 77!« råbtes der. »Hvor er vogn nr. 77?« — »Her!« er der så en, der råber. Trængsel ved indgangen, masen og puffen for at få de gode pladser ved vinduet. Skiene stables op under taget fra net til net, og nede på perronen står ængstelige mødre og giver gode råd og formaninger: »— pas nu endelig på dig selv o. s. v.!« — »Ja, ja!« — Ivrig snakken inde i kupeen. — »Er det nu en My-maskine, vi har fået for?« siger et par sagkyndige sjæle. — »Nej!« — »Øv!«. Thomsen ryster på hovedet. Hvordan skal det dog gå? Men det gik.

På vejen til Østrig var der ikke mange, der sov, stemningen i kupeen var munter og snakken gik lystigt. Tyskland så vi ikke meget til, det var nat, da vi kørte igennem, og da det endelig blev lyst, var vi i Augsburg. Endelig dukkede de første bjerge op, glæden var stor, og man fik fat i fotografiapparater og småfilmsoptagere. Da begejstringen havde lagt sig, ankom vi til Kufstein, grænsebyen mellem Tyskland og Østrig. Paseftersyn. »Ingen må forlade toget«. Endelig den sidste station, Jenbach, som vi nåede kl. 10.30, 24 timers kørsel fra København med tog.

I Jenbach ventede der os en »glædelig« overraskelse, vi skulle vente 3 timer, før Zillertalbahn kørte. »Die Zillertalekspress«, som den populære kaldes i Tirol, er et lille tog, nærmest en parodi på et rigtigt, sporvidden er meget lille, og Per Børge, som havde et målebånd med, målte den til 76,5 cm.

Trods den svimlende fart (10-15 km i timen) nåede vi velbeholdne til Zell a. Ziller, hvorfra vi skulle have været med rutebilen, men den kørte først kl. 20, så hvis vi ville vente på den, måtte vi blive der i 4½

time. Heldigvis var der en taxachauffør, som tilbød at køre os op for 200 shillings (50 kr.). Vi slog til og ankom ved 17-tiden til hotellet, hvor vi blev modtaget med åbne arme og varm mad.

Da vi havde spist, jakkede vi ud for at se på omegnen, med eller uden ski; og naturligvis skulle vi op på de stejleste klipper, vi kunne finde. Efter aftensmaden var vi et par stykker, som krøb til køjs, for vi havde ikke sovet spor i toget. Da vi alligevel ikke kunne sove og der hen på aftenen lød musik og latter nede fra stuen, gik vi ned og deltog i lystighederne, vi morede os dejligt den aften og kom først i seng efter midnat.

Den næste dag skinnede solen fra en skyfri himmel, så det meste af sneen udenfor hotellet var forsvundet; men vi fik at vide, hvor der var godt at stå på ski, og drog af sted for at finde det labre sted. Det var også meget godt, i begyndelsen, men efterhånden som solen steg op på himlen, blev det mere og mere tungt. Så gik vi hen til nogle ubeboede hytter, smed skiene og satte os ned for at nyde solen. Da vi havde siddet der lidt, fik vi skiene på igen og tog op ad en løjpe. Da vi var kommet halvvejs, blev vi klar over, at vi ikke havde tid til at gå længere, for vi skulle spise frokost, en undskyldning skulle vi jo have. Vi nåede da hjem til spisetid og var bagefter ude at jøkke uden ski.

Langfredag tog vi til Gerlosplatte, skiløbernes paradis kaldes det, og det var i sandhed også skønt. Sne på alle sider og sol fra en dybblå himmel. Vi tog hele vejen derop med postbussen, ca. 1¹/₂ times kørsel. Man kunne umuligt kede sig på den tur, for omgivelserne var så skønne, at man var ved at tro, at det var løgn, men det var sandt.

Da vi nåede sportshotellet, fik vi skiene på nakken, og så op ad bjerget til toppen. Det var dog lettere sagt end gjort, for man sank sommetider i til knæene, så da vi havde gået en times tid, gjorde vi holdt og spiste vor medbragte mad. Da vi var færdige, fik vi skiene på, og det sidste stykke op tog os en halv times tid. Så skulle vi lige hvile os lidt igen og tage billeder fra toppen. Omsider gik det nedover, men da vi havde nået halvvejen, måtte vi raste igen.

Om aftenen var vi til midnatsmesse i den lille hundekolde kirke, men det var en broget forestilling. Karen blev syg, da præsten tændte røgelsen, men luften var også til at skære i. Nogle af os havde tændte vokslys, og Bents dryppede ned over hans hænder, så han frøs ikke nær så meget som vi andre.

Fotos: Steffen Hasted

Næste dag var vi ude at gå tur med skiene, meget andet blev det ikke til, for det var nærmest vand, vi løb på. Alligevel morede vi os glimrende, og vejret var stadig skønt, som det hele tiden havde været. Om aftenen var der citherkoncert med jodlere — hyggeligt og stemningsfuldt.

Om søndagen skinnede solen stadig — vi gik en tur og mødte en dansk bil undervejs. Den fik et hurra, så det gjaldede i bjergene. Efter middag var det blevet gråvejr, men vi var et par stykker, som gik ud med et par usandsynlig flinke tyskere. Aftenen forløb i al fredsommelighed uden særlige hændelser.

Næste dag tog vi atter til Gerlosplatte, men denne gang var det snevejr, og senere, da vi gik op ad bjerget, blev det tåge, så nedturen gik med sjov og råben for at finde hinanden — alle tiders.

Tirsdag eftermiddag kørte 5 af os til Innsbruck, hvor vi tilbragte en times tid med at sjoske rundt og købe ind. Om aftenen holdt vi en lille afskedsfest og kom allerede i seng ved halvet-tiden, for vi skulle ud at stå på ski en sidste gang inden hjemturen.

Næste dag blev vi hentet af rutebilen, som kørte os ned til Zillertalekspressen, der kom næsten med det samme, også i Jenbach gik toget præcist, så det var først i Kufstein, at vi fik vort traditionelle ophold på 3 timer. Det klarede vi ved at sætte vagt ved bagagen, så vi andre kunne trave rundt for at slå tiden ihjel, for det var blevet aften. Uheldigvis skulle der komme to tog efter hinanden, og da det første kom, kunne vi ikke finde rejselederen fra UREBU, han havde vore billetter. Thomsen fik lov til at efterlyse ham i højtaleren, og godt og flot lød det, indtil han sagde Jensbach i stedet for Jenbach, så kravlede folk næsten hen ad perronen af grin.

Endelig kom vores tog, og vi myldrede ind for at få et par pladser, men selvfølgelig var der ikke bestilt plads. Efter megen søgen fandt vi 14, så vi var glade og veltilfredse og smaddersultne, og troede den hellige grav var velforvaret, men go'måren! Da vi kom til München, blev vi uden videre kostet hen til et andet tog, men det var ikke så ligetil, for der var ingen, der rigtig forstod vort tyske. Nå, vi fandt vores tog, men så var alt optaget, så vi måtte stå op halvdelen af vejen, indtil folk kunne besinde sig til at droppe af. Ellers skete der ikke andet på hjemturen, end at vi blev en time forsinket, så vores forældre har sikkert haft en fornøjelig og hyggelig aften på Hovedbanen.

Ulf Mengel-Jørgensen

Meddelelser

SKOLENS LEDER træffes daglig kl. 14-15, men der kan altid telefonisk aftales andre tider.

FORÆLDRESAMTALER. Forældrene er hjertelig velkomne på skolen. En samtale om barnet — dets evner, arbejdsmåde og fremtid — vil altid være af værdi både for hjemmet og for skolen.

SKOLENS LÆGE: *Mogens Krasilnikoff.*

— **NB. Bøger og tøj bedes mærket med navn!!** —

SKOLENS TELEFONER: Helrup 4395 (lederen). Helrup 35042 (eleverne).

— **Det nye skoleår begynder mandag den 18. august** —